

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szentgyörgy-utca 1092. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

Wttlich József könyvkereskedése, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, (Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Mark 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész íven.

ELŐFIZETÉSI AR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

Előfizetési felhívás

a

„Székely Hirlap“

V. évfolyamára.

Előfizetésidíj: Egész évre 6 frt. Fél évre 3 forint. Évnegyed-re 1 frt 50 kr. o. é.

Az előfizetési díj legcélszerűbben postai utalvánnyal a „Székely Hirlap“ kiadó hivatalának Maros-Vásárhelyre küldendő.

Erdély telekkönyvezése.

I.

Le roi est mort: vive le roi.

Alig hunyta be szemeit az erdélyi telekkönyvi helyszínelés igazgatója, már is megkezdett a Guelfek és Ghibellinek harca a „Kerletben“, mely harc nézetünk szerint a helyett, hogy kizárólag tárgyilagossá lenne, azaz: hogy az ügy jó és rossz oldalait egyaránt hűen ecsegtelné, az egyéni benyomás, vagy visszaemlékezés terére csap át akkor, midőn ezen tulajdonságok csak egyikét veszi bonczkése alá; — mi pedig a meggyőződés mellé gyakran egy kis elfogultságot is becsémpész.

Y. Z. ur divatosan „fátyolt vett a multakra“ még dedig oly octroyalt fátyolt, mely alól a ló-lábak mindenhol kikandikálnak: Sz. L. ur válaszul leönti az egészet a dicséret chaudaujával.

Bebizonyult tan, hogy minden dolognak megvan a maga jó, de rossz oldala is. S ez alól az erdélyi telekkönyvezés sem képez kivételt. Mert a mint a megboldogult igazgató teljes képességét, rendező szellemét, fáradhatlan szorgalmát és önfeláldozását kétség alá vonni senki nem fogja; ugy tagadhatlan az is, hogy a telekkönyvi helyszínelés Erdélyben oly monopol hatalommal vezettetett, mely nem mindig szolgált az ügy javára.

Nem szándékom pro et contra egy csomó adattal lépni fel. De mivel a telekkönyvezés annyira óhajtott gyors befejezése csak úgy érhető el, ha az eljárást egyszerűsítjük és az intézői jogot nem koncentráljuk, szabad legyen véleményemet lehető röviden elmondani.

Addig míg a telekkönyvezés csupán egy két törvényhatóság területére volt localisálva, teljesen elég volt egy oly egyén is, ki mint az egésznek feje az eljárás felett őrködött, azt rendezte és vezette. Most azonban, midőn a helyszínelő bizottmányok Erdély egyik szélétől a másikig szétszórva működnek, midőn a testület 350—400 tagot számlál, nem képzelünk egy oly szellemi és physical erővel megáldott igazgatót, ki

e feladatnak egyes mulasztások vagy elnézések nélkül (gutta carat lapidem) megfelelni képes legyen. Azért fő szükség két igazgatóságot állítani fel; és ped'ig az egyiket Hunyad és Alsó-Fehérmegye, Ujegyház, Szász-Város és Szász-Sebes székek területén, a másikat Marosszék, Kükkülmegye a székelyföld még nem republikált községei Szabenszék Brassó vidék s. t. b. részére.

Mivel pedig a telekkönyvi szolgálatban minden oly egyén számára (az igazgatót sem véve ki) ki nem jogász, az avancement non plus ultrája a telekkönyv vezetőség, nincs miért az igazgatót állásán felül oly nimbuszal venni körül, mely különösen a jövőben tarthatlan, hanem mivel rangja a telekkönyvi főbiztosokénál magasabb elég, ha ehhez mértten magasabb napi díjakkal ellátatik és számára egy telekkönyvvezetői állomás biztosittatik.

E mellett még ily elvnel fogva a két igazgató fizetése összevéve legfeljebb 7—800 forinttal tenne többet évenként, mint eddig nélkülözhetők nemcsak, de egészen mellőzendők lennének a főfelügyelők, mely ujabbkori találmány ugy sem bir gyökeret verni a helyszínelésnél; mert nem practicus, nem hasznos, és mint korlátolt hatáskörű valami; a főbiztosok előtt nem tud elég auctoritást szerezni. A főfelügyelők fizetéséből a két igazgató fizetéséhez a fennebbi 7—800 forintot toldva, a többi mintegy 2500 forint évenként tiszta megtakarításként vehető.

Minden igazgató rendelkezése alá adandó lenne nyolcz főbiztos, a kettő alá, tehát tizenhat (most is van annyi, ha nem több) és minden főbiztos alá tiz bizottmány összesen tehát 160 azaz 320 egyén. Ennyit egy főbiztos könnyen inspicialhat és oktathat. Ámde oly főbiztosok legyenek azok, kik elég erősek a magok lábán megállani, s nem szorulnak minden perczen az igazgatóság szellemi mankójára.

Ez lenne és nem több, az erdélyi telekkönyvi helyszínelés összes személyzete, melylyel jó vezetés, ügyes meg nem kötött kezű főbiztosokkal, sokkal nagyobb eredményt lehet létrehozni, mint a jelenlegi mindenféle rangu osztályzatu s képességű személyzettel; azért mi a fennebbi számon felül van, mint valóban felesleges a felállítandó catasternek lenne kölcsön, vagy örök áron odaadandó.

Természetes, hogy a gyors eredményhez kivált a személyzet kissebbitése mellett mindenestre az eljárás egyszerűsítése és szüksége különben el nem érhető, de erről a jövő számban.

(S. K.) Olvasóink emlékezni fognak még, hogy a kebli jogászegylet mult évi közgyűlésén hozott határozatok egyike az u. m. kihágásokra vonatkozott, s következőleg hangzott:

„A maros-vásárhelyi jogászegylet kíváncsnak tartja hogy az 1858 junius 20-iki császári nyiltparancshan megjelölt kihágási jogsérelmek és törvényszegések addiglan míg az igazságszolgáltatásnak elválasztása a közigazgatástól rendszeres törvénykönyv alapján tetteleg megtörténhetnék, elintézés végett késedelem nélkül a közigazgatási hatóságokhoz tétessenek vissza.“

Ezen véleményes határozat alapján a jogászegylet igazgató választmányának közbejöttével egy felirat is intéztetett az igazságügyminiszterhez, melyben nyomatékosan hangsúlyozva és indokolva volt a szóbanforgó kihágásoknak a közigazgatás illetékességi körébe való viszszatételének szükségessége, sürgőssége és célirányossága. A jogászegylet ezen felirat egész terjedelmében olvasható a „Székely Hirlap“ idei 5. és 6. számaiban.

Jóllehet ezen egyleti kijelentésnek és fölterjesztésnek óhajtott sikere nem is volt, de hogy az a legéletbe- vágóbb fontos kérdések egyikét képezte, hogy a királyhágón inneni jogszolgáltatás és közigazgatás megzavart viszonyainak helyes rendezése tekintetében mennyire találta az el a biztos ösvényt, s mennyire képezte a nevezett országgrészben uralgó köznézet hű kifejezését: kétségbe vonhatlanul tanusítja azon körülmény, hogy ép a napokban az erdélyrészi jobboldali országgyűlési képviselők is indítatva érezték magokat egy a vásárhelyi jogászegylet által élénken föltárt bajnak, a kisebb kihágásokra nézve beállott illetékességi zavarnak orvoslását sürgető memorandumot benyújtani az igazságügyminiszterhez.

A terjedelmes memorandum eszmemenetét a következőkben adjuk vissza:

Egy 1858. junius 20-án kelt legfelsőbb rendelet a közigazgatási hatáskörrel szorosabb összeköttetésben álló (tiszán rendőri természetű) némely kihágási eseteknek nyomozás és megbüntetését — az eljárás egyszerűbbé s gyorsabbá tétele céljából — első folyamodásban a politikai járási hivatalra, másodfolyamodásban a politikai országos hatóságra, harmadfolyamodásulag a cs. kir. belügyminiszteriumra ruházta. A rendeletben felsorolt kihágások a közigazgatási hatóságok illetősége alatt maradtak az alkotmány visszaállítása után is, a törvényhatósági szervezés alkalmával az erdélyi megyék és székely székek területén fekvő törvényhatóság statutuimaikkal a közigazgatási hatáskört és személyzetet aként rendezték be, hogy az érintett kihágásokra vonatkozó bíraskodás első és másod fokban a törvényhatóságnál fog ezután is maradni.

Azonban a bírósági szervezetnek 1872. elején életbeléptetése alkalmával kiadott igazságügyminiszteri utasításban kimondatott, hogy minden kihágási ügy — s így a fönnérintettek is, melyek a belügyminiszteri megérősítést nyert statutumok szerint közigazgatási hatáskör alá tartoztak — a kir. járásbíróságoknak átadandó, illetőleg azok által átveendő. A támadt kétely folytán egy ujabb igazságügyminiszteri rendelet ismételt kimondá, hogy az 1858-iki rendeletében foglalt kihágási esetek az 1869. IV. t.-cz. azon elveinél fogva, melyszerint az igazságszolgáltatás a közigazgatástól elkülönített határozatott, jövőre a járásbírósági hatáskör alá tartoznak. (Folyt. köv.)

A Bowyer ur „Javitóintézete“ Londonban.

Bowyer ur azt mondja, hogy az intézetben levő munkásoknak az önbecsérzetére való hivatkozás a legerősebb hatalom felettük. — Az olyanokra, kik már hosszabb idő óta vannak intézetében, gyakran nagyobb pénzösszegeket biz, adósságok fellevesését, vagy árjegyzékek fizetését bizza rájuk, és egyszer sem történt, hogy visszaéltek volna bizalmával.

Kérdésünkre, hogy a javult és munkás emberekké vált tanítványaival mit csinál? — azt válaszolta:

A legtöbbben kíváncsornak. — Az intézetnek van egy alaptőkéje, ebből segítjük őket, és saját költségükön küldjük el. — Biztos adataik vannak, hogy az ilyen munkásokkal nem valottunk szegyet; mindnyájan dolgoz és becsületes emberek maradtak. — Mások a hadseregbe vagy a tengerészetbe lépnek, — tisztjeiktől kiűnő bizonyítványokat kaptunk. — A kik ügyes mesteremberek lettek, azok itt a szomszédságban is jó alkalmazást nyertek.

Az általunk adott erkölcsi bizonyítvány elégséges ajánlólevél mellettük. Mindenik növendék köteles két évig nálunk maradni, ennyi idő elégséges arra, hogy a jó szokások gyökeret verjenek bennük.

A belépők tisztességes öltözetet kapnak, tizennégy napig egészen el vannak a többiektől különítve, s csak kenyeret és vizet kapnak. Őszinte szándékuknak ez a próbája; azt gondoltuk, hogy ha már az intézet jótéteményeivel élnek, egypár heti magányosság jótékonyan fog rájuk hatni. Ha a magányban dolgozni óhajtanak, örömmel megengedjük, műszereket adunk és tanítjuk őket. egész arczkifejezést átalakítja. Az általunk észrevett kivételek is az ő tapasztalata mellett bizonyítanak, mert azok a fink, kinek arczkifejezése nem tetszett, mind ujonczok, de az intézet jó hatása rövid idő alatt ezeket is tökéletesen átváltoztatja.

Nebány kivétellel úgy találtuk, hogy a növendékek arczkifejezése megnyerő és jó. Bowyer azt mondta, hogy e tekintetben bámulatos változáson mennek keresztül, elanyyira, hogy a kik néhány hétig az intézetben vannak, ő maga is alig ösmeri fel a tisztaság, rend, jó táplálék, tanulás, munka, a jó példa leírása, a nyugodt kedély és önmagokkal való megelégedés csodákat mivel, és az

Tagadhatlan igaz, hogy az intézetben kivívott szép siker nagyrészt az intézet nemes lelkű és melegsivű igazgatójának köszönhető. Türelmetlen buzgalma és a belakók iránt való gyöngédsége nagyon jótékony befolyást gyakorol a növendékekre. Bowyer ur ez emberbaráti munkát szereti, lelkesedéssel csüng rajta, jó szíve az a varázs, mi környezetét hozzá köti, e szerencsétlen emberek érzik, hogy igaz barátokra találtak, a megtérés és javulás munkája könnyű, mert jóbanásban részesülnek, semmi megszágyenyítésnek nincsenek kitéve a szelid biztatás elősegíti jószándékukat.

Az intézetnek nagy előnyére válik, hogy a külsőségekre nem sokat adnak; a program egyszerű, a kivitel könnyű; — a philantropiai rutinet nem használják; a mit tenni kell, rögtön megteszik. A legnagyobb egyszerűség van mindenben, a látszatra egy fillért sem veszítenek: következőképpen kevés pénzzel okosan felhasználva, sok jót tudnak tenni.

Bowyer ur, az intézet alapítója, midőn e nagy vál-

lalatba kezdett, nem volt gazdag ember Jövedelme mérsékelt volt és üzlete sok idejét elfoglalta; de a szerencsétlenek sorsa nagyon érdekelte, a társadalom kitagadottjai iránt részvétet érzett, a jó szót és segítségét soha nem tagadta meg tőlük. Az ifjak felkeresték műhelyében és azt mondták, hogy ha ők biztos műhelyet kapnának, valaki segítségükre lenne, és dolgozni tanítaná, ők örömmel és hálás szível elfogadnák a segítséget, és igyekeznének utra térni.

Saját költségére megpróbálta; nyolcz ily javulni akaró tolvajt vett fel a műhelybe, ruházattal, szállással és étellel látta el őket. A fiuk megszokták a rendes életet, szorgalmasan dolgoztak, tehát a próba jól sikerült, ezt látva, több nemeslelkű emberbarát csoportosult a jó samaritánus körül, s nagy nevek a vállalat jóhírát emelte.

A bőkezű, és minden jó célra áldozni tudó közönség meleg pártolása is sokat tett; már most biztosan remélhető, hogy ez intézet fenn fog állani, növekedik és gyarapodik. — És az üdvös eredményt látva, többen fogják e példát követni.

Nem elég a bűnt büntetni, a társadalom feladata a bűnösök javítása!

K. Cs.

A „Székely Hírlap“ tisztelt szerkesztőségének.

A „Székely Hírlap“ 50-ik számában a folyó hó 25-ről „Egy pár szó városunk előljáróságához“ cím alatt a keleti cholera fenyegetése ötletéből, mely Erdélyben állítólag már több helyt kiűtött volna, s nevezetesen Kolozsvár sz. kir. városa pár nap óta e rémnak nagy számmal adózna, városunk előljárósága kérdőre vonatik, van-e erő tudomása, s ha van, miért nem intézkedik annak itten netaláni kitörése meggátlása iránt?

Ezen rémterjesztő fölhívásra válaszoltatik, mikép hatóságunknak igen is van tudomása a Kolozsvárt mutatókozó keleti cholera egyes eseteiről és annak városunkban netaláni kitörhetése meggátolására nézve intézkedett is, de intézkedéseit koránt sem rémterjesztő ur felszólítására, hanem kötelme érzetének önkéntes kifolyásából, kellő időben tette meg.

Hogy rémterjesztő urnak mindezekről tudomása nincsen, tanubizonyosága annak, hogy ezen lap felelős szerkesztője ez idő szerint városunktól távol van, különben

láb magas, és mint minden benszülött felette arányos tagokkal, — egy kézíntéssel csendet parancsolt a lármázó csordának, aztán majestäticus léptekkel felénk jött.

— Fehér férfi, — szolt a benszülöttek nyelvén, — a maorik „rangatirája“ (vezére) e sajkát saját sajkájának választotta.

En a maorii nyelvet meglehetősen beszélem, és a mennyiben nagyrészt szokásaikat is ismerem, képes voltam értekezni vele, azért ugyan azon nyelven választam.

— A sajkát a fehér férfi készítette, ennél fogva az az ő tulajdona.

Meg kell itt jegyeznem, hogy a „maorik“ az ékeszölést kimondhatlan magasra becsülik; azért egy ilyen „rangatira“ vagy vezér előtt mi sem kedvesebb oly alkalomnál, melyen szóznoki tehetségét ragyogtathaja.

A vezér egy parlamenti szónok állásába vetette magát, s megkezdte mondókáját következőleg folytatá:

— Te látod a „rangatirát“ előtted áll, ő hatalmas és sok szolgálja van. A nap felkél a nagy vízből (értsd tengerből,) hogy világítson neki, a fa azért nő, hogy őt gyümölcseivel lássa el. A halak horoghoz jutnak, ha enni kíván, s ha vivni akar előjönnek ellenségei s leöletik magokat általa. A nagy víz fél tőlle, békében akar élni vele, s azért hozta neki e sajkát. Ő a nagy víz ajándékával megvan elégedve, s meg is fogja tartani azt.

Bár mennyire meggyőzőleg hathatott is ezen szóhalmaz a hatalmas „rangatira“ kíséretére, engem sehogyan tudott a következtetés jogosságáról meggyőzni, azért egy kurta furesa: „A fehér férfi visszaviszi sajkáját“ válaszzal neki dülesztettem a sajkának vállaimat, hogy a tengerre taszítsam. Am de a következő perczben már a homokban hevertem, mert a hatalmas szónok még hatalmasabb karja egy lökéssel átröpített a sajkán.

Ez oly bánásmód, minőt én el nem türtem soha azért nem fontolgattam sokat most sem, oly egészséges csapással adtam vissza a kölesönt, hogy a hatalmas „rangatira“ menten lábaimhoz rogyott.

Természetesen, hogy a dühös vad csoport azonnal megcsipett. De miután akkortájtban az angol kormány már meglehetősen tisztelettel szerzett közegeinek és intézményeinek, a benszülöttek között, velem sem mertek saját kényük kedvük szerint elbánni, hanem a „maorii“ telepek közt élő angol biztos elé, ki a benszülöttek és európaiak közt támadt surlódásokat kiegyenlíteni hivatva volt, vezettek.

A biztos egyebiránt, békebirói tekintélyét azon időben csak erkölcsi hatalommal támogathatá, más eszközrendelkezésére nem állván, s így aztán megesezt, hogy a legigazságosabb dologban is kénytelen volt néha a „maorik“ ősi törvénygyakorlatának engedni a fölényt.

A biztos laka előtt valóságos törvényszéki ülés rögtönzöttetett. A tér közepére karosszéket, mely butor a ben-

tudomására jutand vala, hogy hatóságunk már a múlt év ősz kezdetén egy egészségügyi bizottságot alakítván, minden a cholera kitörhetésének meggátolására szolgálható intézkedéseket megtenni el nem mulasztotta. Ugy ez évben is mihelyt a cholera Magyarhonban lett kitöréséről hivatalosan értesült, a szükséges lépéseket azonnal megtenni kötelességének ismerte.

Csalhatlan és tagadhatlan tanujelei ennek a múlt és jelen évről kelt, a polgármesteri hivatal irodájában bármikor és ki által betekinthező hivatalos iratok, bizottmányi és orvosi jelentések.

Hogy pedig hatóságunk mind ezt nyilvánosságra nem hozta, oka volt ez ideig azon tartzkodás, melynélfogva a város lakosságát a kérdő ur példájára egy nem létezett rémmel rémiteni nem akarta.

Járjon más uttal kérdő ur! mielőtt vaktában bárminek is neki menve, ez úgy valódi állásának végére, és akkor sem egy hatóságot mulasztással gyanusítani, sem pedig ezen város békés lakosságát nem létező rémmel felzaklatni nem fogja.

Ezzel tartoztunk az olvasó közönségnek, igen főképp városunk lakosságának, melyet ezennel teljesleg megnyugtanni kívánunk, akkor midőn kijelentjük: hogy ezen sz. kir. városban eddigelé a cholera legtovább jele sem mutatkozott s netaláni mutatkozásának esetében annak meggátolására a kellő intézkedések megtételvék,

a városi hatóság megbízásból

Kiss József

főjegyző.

Tiszteltjük a városi tanácsot, s köszönjük hogy polgártársaink érdekében a netalán bekövetkező cholera által megtámadott betegek részére kórházat állított és rendezett be még tavaly. Ondit, hogy még az 1832 iki cholera idejében, megvolt; továbbá köszönjük szépen az övön intézkedési rendelkezéseket, melyeket az alsó közegek vulgótizedések adnak ki a városi kapitányság nevében. Tessék belőle egy példány.

Hirdetmény.

Mely körrendelet arról, hogy mindenki szoros kötelességének tartsa árnyékszéke takarítását, udvarán levő szemetek tisztaságát, mert ha a vizgálaskor dancaság találtatik, akkor megbüntetőnek.

Kelt M.-Vásárhelytől 1873. a városi kapitányság. Közzetett Szt.-György negyedben. No ha ez az ukáz meg nem véd a cholera, akkor semmisem, kérnök felebaráti szeretetből a szerzőjét küldjön belőle néhány példányt a szegény kolozsváriaknak.

TÁRCZA.

Egy haditörvényszék Neuseelandban.

Whehle H. után

Podhajeczky Róbert.

A neuseelandi események egy időben nagyban vonta magukra Európa figyelmét; minél fogva azt hisszük, hogy a következő kaland elbeszélése, mely a benszülött „Maorik“ törvényeire és szokásaira némi világot vet, most sem lesz érdektelen.

Néhány év előtt, beszéli egy ausztriai művelt benszülött; ügyeim rendezése végett Aucklandba kellett utaznom. A vidéket s lakóit megszerettem, s rövid idő alatt elég barátom és jóemberem támadott.

Ösmerőseim egyike Mister Middleton felszólított, látogatnám meg őt „ott kün“, mint ő jószágát nevezé, mert a várostól meglehetősen távolra lakott.

En a meghívást örömmel fogadtam. Ügyeim, Aucklandban gyorsan rendezve, mivel ott a rendes közlekedési utak akkortájtban a fel nem fedezett dolgok közé tartoztak — s hihetőleg most is tartoznak — sajkát béreltem, s annak minden vitorláját kifeszítve, élénk szél mellett a tengerpart hosszában Middleton falusi laka felé hajóztam.

Nem sokára a házat megpillantottuk és a kéményből vigan kigomolygó füst hirdeté, hogy várt vendégek leszünk. Egy közel fekvő öbölben parthoz erősítettük sajkánkat, (én s fogadott matrózaim) s valamely különös eshetőségre egyáltalában nem számítva a házba mentünk hol szives fogadtatásra s gazdagon terített asztalra találtunk.

Időnk igen gyorsan telt, s a visszautazásra is kellett gondolnunk; az azonban nem ment oly hamar, a mint képzeltük, mert sajkánk eltűnt helyéről. Azt hittük hogy a dagály mosta el; felkértük tehát Middleont, adná nekünk kis időre saját sajkáját, hogy felkereshessük a miénket; mit ő szívesen meg is tett.

A part hosszában kezdtünk evezni, s nem sokára megpillantottuk sajkánkat — partra téve, — azonban oly helyzetben, melyből nem tudtuk rögtön kimagyarázni; emberi kéz hurczolta-e, vagy pedig a dagály vetette-e oda?

Az első eset valószínűbbnek látszott, miről csakhamar meg is győződünk, mert a midőn kiszállottunk, egész chorusa a rikácsoló hangoknak fogadott, és kelle metlen meglepetésünkre, mintegy ötven a sziklák közül előbujt „maori“ éktelen kiabálásokkal, s vad lármával felénk rohant.

Vezérük egy szép erőteljes férfiú, majd nem ht

szülötteknél nagy tisztelet tárgya, helyeztek el a biztos számára. Engem a karosszék elé állítottak. Vádalom velem szembe vett állást, jobbra balra pedig félhold alakban a benszülöttek fenyegető, komor csoportja, kik a segítségtelen tet hallatára mindenhunnan összefutottak.

A tárgyalás kezdetét vevé; a biztos felszólította vádlót panaszának előadására. En azt vártam, hogy vádlóm a sajkára vonatkozó jogczimmal ezuttal is úgy fogja ndokolni, mint azt velem szembe tévé, azonban szinte, hanyattestem ámulásomban, midőn e helyett vádlóm vádpontjait következőleg formulázta:

„A maorik“ bosszút kívánnak. A „rangatira“ szent. Ki kezét reá emelni meri, legyen az háboruban vagy békeidején, annak meg kell halni. Így mondá ezt a „maorik“ mindenható atyja. Igazat szoltam-e?

A tömeg gravitációs fejbőlúntással válaszolt, E helyeslő fejbiczenés által szembetűnőleg felbátorítva, a nagy vezér ekép folytatá szónoklatát;

— A nagy víz partján álltam. Ránéztem a madarakra s repültek. Nem merészelték oly levegőt szivni be melyet a „rangatira“ leheletével szenté változtatott. vizre fordítam tekintetemet, és a habok reszketve csendültek le. A part a „rangatirás“ volt. Ő taposa azt lábával, Végigmértsem a földön a fák meghajtották koronáikat, és az emberek lecsüggesztették fejeiket. — Ránéztem a nagy vizre — és az megijedett tekintetemtől. Reszketett, sürgött — forgott, és a nagy „rangatirásak“ engesztelő áldozatot hozott.

Az áldozat tárgya egy sajka volt, melyet a nagy víz lábaimhoz tett. En meghalgattam a nagy víz könyörgését s az áldozatot elfogadtam. — A fehér férfi megjelen, és a sajkát elsajtítani akarja, — felemelé kezét, s megüté a „rangatirát.“ — A madarak, a lég, a habok, a part, a fák, az emberek, mind, mind látják ezt! Reszketni kezdenek félelmükben, s kétségbeesetten kiáltják: „A fehér férfi megütötte a „rangatirát.“ A fehér férfinek meg kell halni. — Panaszomat elmondám.

Soha sem fogom elfelejteni, azt a tetszés — vihart melyel a vezér beszéde fogadtatott. A sok vad torok megszerzetteté a levegőt és még az öregek is annyira felkelkesültek, hogy nyakra före kiabáltak: „Helyes nagyon helyes, ő meg fog halni.“

E vad üvöltés csak egy perczig tartott. Rögtön eszökbé jutott, hogy ingerültnék mutatni magát: egy „mavrihoz“ nem illő viselet. Halesend állott be csakhamar, mi az előbbi zajjal szemben, annál leverőbb ellentétet képezt.

A biztos végre megtörte a csendet. Megszólított s komolyan kérdé: Valjon igaz-e, hogy a vezért megöltem? — Igaz. — válaszólam röviden, — Ez esetben mit sem teheren ön érdekében, —

Felhívjuk rendőrségünk figyelmét a vár alatti csorgóra bejáró keskeny kis utcára, mely a mellett, hogy legjobb iható vizet ad még purgatoriuma is szokott lenni minden elesett egérnek macskának és kutyának. Ere felé veszi irányát a kalváriáról lejöő patak, mely a maga természetességében hordja a szemetet a lakók ajtaja elé; néhai Fekete József főbíró idejéből egy hidnak még lát-szanak ott romjai, se az a két korhadt gerenda csak-ugyan nem arra való, hogy az ember reá lépjen. Nem lehetne ezen kisértéséggel kevés idő alatt segíteni.

Törvénykezési terem.

A helyi kir. törvényszék előtt, Nagy József és Gyéresi Ferencz emberölési bűnügyében elrendelt végtárgyalás f. évi június 21-én tartatott meg.

Vezető: Csongvai Károly; bírák; Gyárfás József, Nagy Lajos; közvádó Szilágyi Miklós védő ügyvédek Bodolla János és Kuti Albert.

Vádlottak padján ez alkalommal két 20 éven aluli majdnem gyermeknek mondható fiatal ember ült keltet következő nem szándékos s inkább véletlennek nevezhető szerencsétlen eset juttatott e helyre.

Mult év karácson másod napja délutánján a kis-utczabeli fiatalság, városunk végén lévő Fischer féle helyiségben táncmulatságot rendezett, hol Lukács Dénes közös hadseregbeli tizedes — bár hivatlanul — szintén megjelent.

Fájdalom nállunk a polgári ifjuság és katonaság közt, nemcsak hogy a rokonszenv hiányzik — sőt e két rendgyűlöli s csaknem kerüli egymást s ez oka annak, hogy fentebb említett táncmulatság a katonai elem teljes kizárásával rendeztetett.

A tizedes váratlan megjelenése már magában nem tetszett fiatalainknak, azoban valószínűleg csendesen folynak a dolgok, ha néhai tizedes kötekedő modora tettelegességre fel nem hívja a különben is felizgatott fiatalságot, minek eredménye előbb egyszerű taszigalódás, s később a tizedes halálával végződött nehéz verekezés lett.

Mindkét vádlott bevallotta tényét, mennyiben sérelmes megverését egyik sem tagadta miután azonban az orvosbírói szemle által közvetlen halálos kimenetelűnek jelzett sértés melyikök által lett elkövetése tisztába

mondá tovább: — ön megsértette a „maotik“ törvényeit, s eszerint kell, hogy alávesse magát azok ítéleteinek.

Négy bennszülött meg is markolt rögtön, — s bár erőm nem csekély, — még sem tudtam ezen athléták karjaiból kibontakozni.

Vádlóm, a vezér felemelte fejszéjét.

(Ezen fejsze nem vasból, hanem bizonyos zöldszinű, szentnek tartott kőből készül. Ara néha 500. hold föld, — s ha ilyet valamely vezér egyszer megszerezni bír, többet soha sem adja el, hanem: halálával sirjába tétetik.)

Éppen készült: hogy fejemre kényen egyet, azon „maorii“ mestervágások közül, melyek sohasem tévesztettek, és a főt rendesen nyakig hasítják, — midőn a biz-zerkőz egynek a vének közül intett, s ez közém, és a vezér közém ugrott, hogy a végrehajtást egy perczre akadályozza meg.

— Alljatok! — kiáltá az ősz.

— A fehér atya (az angol biztos) azt parancsolja: hogy a fehér férfi is beszéljen.

A szolgálatkész hóhér „lábbhoz“ tette fejszéjét, és a „fogmegek“ cs. var — öklei engedtek keveset a sajto-lasból.

Néhány perczre szabadon éreztem magamat. De csak néhány perczre; mert a szabadulás reménye majdnem elhagyott, midőn körösött körül mormogni halottam! „Jól van, beszéljen, miel meghalna.“

Helyzetem nagyon kényes volt.

Ellenem egy esküdtszék, melynek tagjai ugyan nem sok ceremóniát csináltak a lelkiismerettel vagy egy emberi étellel; mellettem senki, kinek hatalmába állott volna bár némi részt észretériteni. S azonkívül, — mint gondolni lehet, én biz nem nagyon tanulmányoztam a „maorik“ híres törvényeit

Nagy zavarba jöttem: hogy tulajdonképpen mit beszéljek hát? De a szükség találekonyúvá tesz, s én következőleg kezdtem, — nagy komolysággal s gravitással, — mondókámat.

Én a „maorik“ nagyvezéreinek szólok. Nekik törvényök van. E törvény jó, e törvény szent. Én meghajlok előttte. Én kérem a nagy „maorii“ népet: felettem e törvény szerint hozni ítéletet. — Ha nem teszik ezt akkor a nap, mely holnap reájok sütni fog, — azt fogja látni, hogy a „maorik törvényei nem szentek; s azt fogja mondani: hogy a „maorik nem járnak, hanem csuszak.*) A nap elfordul tőlük örökre, — sohasem látandják többé. A hold, a csillagok, nem fognak nekik világítani többet soha sem. És a madarak, és halak mind, mind azt fogják hangoztatni, a maorik nem becsületes járók, hanem csuszó mászók. Nincs-e igazam?

*) A maorik azt tartják legnagyobb gyalázatnak, ha valaki azt mondja rollok, hogy nem járnak, hanem csuszak. — A morii hagyomány szerint midőn a maorik a menyországból lekötöztek, szigetjükön csuszó-mászó embereket találtak, kik később kutyáká változtak át.

nem hozattathatott, nem emberölés, hanem a b. t. k. 143. §-ában jelzett súlyos sértési bűntényért és pedig a tulnyomó enytkörülmények tekintetbe vételével két két évi börtön büntetésre ítéltettek, mely ítélet ellen vádlottak felhívást jelentettek bé.

Helyi dolgok.

— Meleg idők járnak. A város pandurjai felügyelete alatt keleti lassusággal kezdik az utcák rondaságait eltakarítani. Azonban a kis-közön meg a szent-miklósi utza keleti oldalán semmi változás. Azoknak a békának nem lehetne egy utcát adni ki, hogy takarodjanak el a városból.

— Még eddig városunkban egyetlen egy cholera eset sem fordult elő.

— Házassági ajánlat. A „New-York Times“-ben szóról-szóra a következő házassági ajánlat olvasható: egy hölgy, ki már kétszer vált el s most tapasztalásból, tudja, mily fájdalmak az illetén elválások, harmadszor is férjhez akar menni. Bármily rosszul bánjon is férje vele, biztos lehet, hogy tőle nem fog elválni. Ezt New-Yorkból írták de irhatták volna maros mentéről is.

— Ujabb kilátás egy kellemes időtöltésre. — Városunk fiatalsága a református főiskola ifjuságával együtt, július 5-én tartandó mulatság létrehozatalán fáradozik. Mint értesültünk, már a kezdeményezés elég biztosítékot nyújt a fáradozóknak arról, hogy a mulatság az Elbában eddig lefolytaknál semmivel sem leendő kevesebb sikerű. Közönségünk ideai hangulata e mulatság kedélyességére nézve is a legjobb reményekkel biztathatja a rendezőket.

— A városi képviselő bizottság június 23-án tartott ülésén Thury Gergely derék és buzgó főispánunk tapintatos vezetése alatt több üdvös intézmény tárgyalatott. Ezek között megemlítjük, hogy az országos magyar kiállítási bizottság által adott 400 frt adomány két tanár Nagy Lajos és Szentgyörgyi István két iparos Szathmári F. és Komáromi A.-nek adatott ki. Kik s napokban el is utaznak a bécsi világiállításra. A bizottsági ülés hígadtan folyt le a mi különben nem

Egy hatalmas, torkaszakadt „ugy van volt! a felelet. Nehányan el nem titkolhatták bámulatukat: hogy fejem meghasítását olyan nagyon siettettem.

Aztán folytatam:

— Igenis! az én testvezéreim, maorik! hallják a mit beszélek, és azt is: hogy jól beszélek. De én még jobban akarok beszélni... Én füleiket szemeiket szíveiket meg nyitni akarom.

— Ezen „rangatira“ — szoltam tovább, vádlómra mutatva. — szemeiket s füleiket az igazság elől elzárta. Én felfogom nyitni azokat. A „mavrik“ törvénye azt mondja: hogy „rangatira“ személye szent és sérthetetlen. És ez helyes. Országomban én is vezér vagyok; éppen oly szent, mint a tiétek s köztünk csupán annyi mint a különbség: hogy én fehér „rangatira“ vagyok. — Országomban reszket a föld, mikor járok. Ha erőm akarok felnézek a felhőkre és az erő megjő. Ha napfényt kívánok: felnézek a magasba, és a nap megjelen.

Én szent vagyok... Ezen „rangatira“ itt, reám emelte kezét előbb, mint én ő reá, ő lökött meg engem előbb, — s én átestem sajkán, és az iszapba buktam... Én egy „rangatira!“ nem állottam többet, hanem a porban hevertem, mint egy kutya! Ő kezdte a bántalmazást, s ennél fogva: én kívánom az ő életét

Ezen bölcs dictio egyszerre megváltoztatta a dolog menetét. A biztos olyant ugrott örömben, hogy a szent karósszéket földre rugta. Társaim közbefogtak, és gratuláltak szerencsét meneküléséhez; míg a vezérek legidősbjének intésére, vádlatom, a hatalmas „rangatirát“ elém vezették, — mint egy kivégzésre szánt áldozatot, a végből: hogy most már én csiklandoztassam meg fejét egy mesteri fejsze — vágással.

A szegény ördög oly kétségbeesett, szomoru pofával állott előtttem, hogy a kacagást vissza nem tarthattam. — Siettet is! — látva jó kedvemet, — rögtön felvilágosítani: hogy a „maorii“ szent törvény, egy szent szakasza folytan jogomban áll, neki őt megkegyelmeznem.

Én természetesen: a kegyelmet egész készséggel megadtam, s csak azt kötöttem ki: hogy sajkánkat a tengerre bocsássa és elindulásra készen tartsa.

Magán kívül örömben, azonnal futott is, hogy kívánságomat teljesíteni; aztán, — munkáját végezvén — visszaszájott a biztos lakába, hol, együtt, jóévtágygyal falatoztunk; kis idő múlva pedig: temérdek ölelés, s kölcsönös, ordögölés után, (hihetőleg a barátságos egyetértés jeléül) búcsút vevé, elváltunk.

Társai, kik irányunkban sok ragaszkodást és nagy tiszteletet mutattak, — már előbb elhagyták volt társaságunkat, s így „grogunk“ mellett magunkra maradv:

va: furcsa kalandunk felett jóízűen kacagtunk. Meg kell azonban vallanom: hogy az én jó kedvem, nem volt oly őszinte, mint társaimé; mert a kiállott halál — küzdelem sok keserűségét vegyített az édes kacagásba.

is feltűnő Thuri Gergely főispán vezetése alatt nem is lehet máskép. Sok adatot feltudnánk hozni, hogy mióta áll a városi közigazgatásunk élén sok minden megváltozott. És annak ugy is kellett történi.

Törvénykezés.

A m.-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilván. ülésében az 1873. év június hó 30-án és július 1-én és következő napjain következő ügydarabok fognak előadatni.

II. Tanács polgári ügyekben.

Ferencz Károly k. t. r. b. által.

A n.-szébeni takarékpénztár, Hessdorfer Károly e. 8400 frt i., A kir. kincstár, Flórián János és társ. e. telekk. kiigazit. i. Pável János és társ. Bnus János e. tulajdonjog i., Dr. Scheitz Antal, Magyarai Pál e. 106 frt 40 kr ügyv. illetm. i., Özvegy Szabó Mártonné, e. Madaras Elekné e. végr. érvény. i., Veres Pál, Zsolya Tanaszü e. tulajdonjog i., Mező Lajos Morsch Károly e. 350 frt i., Tyiro Nicolau, Sitán Todor e. 168 frt i., Bobok Juon, Mihelirán Vaszilie e. 60 frt 9 frt 36 kr és 4 frt 50 kr i., Médes Györgyné és társ Bartus János 70 frt 30 kr i.,

Csergedi János k. t. r. b. által.

Andlef Henrich, Raupenszaugh Albert e. 164 fr 65 kr i., Illyés Sándor, Gyulai Sára e. 61 frt 30 kr i., Kálai Mózes, Dankai József e. 120 frt kártér. i., Szász nemzeti egyetem, Tinku Idomis és társ. e. 180 frt 80 kr kártérítés i., Reula Dániel, Popa Saniula e. som. viszh. i., Czel és Aszt czég, Voinesou Georgiu e. 100 frt i., Friedmann Josefa, Merkusian Nicolae e. 52 veder bor i. Friedman Arnold, Luiza Maria és Anna e. 18 frt 70 kr i., Juon Karsteanu, Moise Popa e. som. viszh. i., Bukus Pojenariu, Josif Nimeriala e. 40 frt i., Juon Moise Mihaiu Moise e. birtokhárnorítás i., Izsák Israel, Lázár Kristof e. 20 frt i., Juon Mauu Bika, Samuila Moldován e. 115 frt i., Fleisier János, Affinis Prekup verespataki bányatársulat e. 213 frt i., Fülep Péterné, Forrai Zsuzsana, Zsuzsanna, Popovics Zaharie e. 16 frt 20 kr i., Naszon közönség, Mendelsohn Salamon e. 55 frt haszonbér i.,

Elekes Pál k. t. r. b. által.

Kir. kincstár, br. Löventhal Samuel hagyatéka e. 13 frt 44 kr és 323 frt 46 kr i., Szabó Ádám árvái, Daniel Imréné e. zárlat i., Tóth Györgynek, özv. Szőcs Károlyné e. ingó javak kiadása v, 358 frt becsért megfizet i., Vlád Dumitru és társa, Popa Vaszilia e. egy elfoglalt almafa visszaadása i., Hinter Sámuelnek, Jekel Berta e. ajánd. szerződés megsem. i., Moiniri gör. egyház, ugyan ouavaló gör. csh egyház e. somvh. i., Gál Istvánné, Szigvártó Mihály e. som. vh. i., kir. kincstár Molnár Sándor 936 frt korcsma haszonbér i., Szabó Zsuzsa, Gál János e. nőtartás i.

Dr. Endes Gábor k. t. r. b. által.

Bajkó Barabás s t. Lukács Ferencz hagyat e. tulajdonjog i., br. Vesselényi Miklós és Béla gond. Krapf Mihály s társ. e. 667 frt 75 kr vét. ár megf. i., Csen Vilmos, Lengyel János csódt. e. 213 frt 93 frt i., George Thoma s társa, idősb Ávrám Koncz ellen 735 frt 36 kr i., Blró István, Jank István e. tulajd. jog i., néhai Berzenzei Bntal hagyat. részére folyosított kárpotlások kintalása i., Szilágyi József, Kilin Károly e. tulajd. jog i., Oláh Pál Szentiványi Ignác s társa e. tulajd. jog iránt, Eisenbörk Frigyes, Tobán György e. tulajdon jog iránt, Sutoris Frigyes Mihály örökössei, grf. Hohenstein Ferencz s társa e. szolgalmi jog iránt, Kósa Dénes s társa Vanira Vancsi e. szerződés teljes i., Nagy Ferencz, Czopán Juon s társa e. tulajd. jog i., Piblinger Viacze, Remfeld Antal s társa e. 800 frt kárt i., ifj. Móri György s t. öz. id. Móri Györgyné e. a telekjegyzőkönyvért alperesnő nev. kiv. i. Náznaufalva s Kisfalud községek, gr. Lázár Albert e. somvh. i., Sogeldsa Józsefné, Márkovics Simon s társa e. tulajdon igény i., Kovács Ferencz, Hersch Jakab e. kártérítés i., Grámma Péter, Pap Stéfán e. 300 frt vételár megfizetése i., Ercei Miklós ügyvéd, Kabos Lászlóné szül. Gidofalvi Szabina e. perkölt megfi i.

Déési Farkas k. t. r. b. által.

Fischer Lajosnak, Schvarecz Alajosné e. 78 frt i. Jnga Juon, Balsev Atym e. birth. i., Ravai Nagy József, Schomm Manó e. 130 frt i., Russ Vaszilika, Szé-lasi Ilia e. egy ház és telek i., Moldován Juon Moldován

Mafte e. több drb. föld kiadása i., Pap Elekné szül. Both Rózália, Fodor Mária és társa e. fekvők átadása i., Homm Sára, Daubner Mihály e. 407 frt 53 kr i., Eisenberger Lipót és báró Kemény Lajos örökössei, gr. Lázár Kálmán e. urb. kárpt. átad. i.

Pogány Károly k. t. sz. f. b. álsal.

Victoria bizt. társaság, Reich Lajos e. 388 frt mf iránt, Kis Sándornak, Fricz S. e. yám. czimen. fiz. összeg. i., Mózes Ábrahám, Pap J. és Löbl e. marhatartás i., Mózes Ábrahám, Pap J. és Löbl e. igény per. i., Rákosi Mány Kristóf, Fodor Márton e. számadás i., özv. Szabóné Varga Erzsébet Sándor Imre e. igényper. i., gr. Haller Oskár Kovács József. e. vizs. helyz. i., Mikó Gyula Szabodi Lajos e. 112 frt, ügyvéd díjj. i., Barabási János Orbán Márton e. hátr. kt. i., Brettes Mózes Szabó Károlyné. e. tartoz. kf. i., Konya Antalné Bitai István e. birtokba való vissza helyezés i., Osdolai Bandi István Gerib Lászlóné e. 140 frt i., Konrád Anna Ilyes Mihály e. movh. vizs. i.,

II-ik Tanács polgári ügyekben.

Tribus Antal k. t. r. bíró által.

Grasz József és társ. Sász. kézd. községe e. bizt. háb. i., Csiribe S. Csiribe Pável s t. kártérítés i., Hering György Lungotsch Pável s társ. e. kárt. i., Flora Iuj Átyim Niculai és Povás Simon közötti 20 frt, 43 kr iránti ügye. Hégen községe Teutsch István e. birth. i., Zoltner József Spengler Károly s társ. e. szerd. télyt. i., Kitidán Juon Treuczony Aron Iuj Ferencz s társ. e. 55 frt. i., Okos Petrucz Muntyán Mihutz és társ. 250 frt. i., Jákob Salamon Hollaki Tekla e. 295 frt. 68 kr. iránt.

Sándor János k. t. r. bíró által.

Sáfta Niculae Stecza Jaiu Juon e. haszonbér felmond. i., Balázs falva gör. cath. basilita tan alap Nyágoje Sándor e. 1012 frtos részlet i., ugyanannak, ugyan az ellen 1012 frtos részlet i., Szász Juliánnak Nagy Pál e. 60 frt. i., Lükán Lajos Kaveczki Kázméne e. 20 frt. házbér i., Sánosi János Kepsi József e. 36 frt, 50 kr. i., Jakab István Szabó Sándor e. 50 frt. i., Udvari Ferencz Bauer Károly e. 10 frt. i., Gyulai Jánosné Téglás István e. birt. hábrt. i., Bárdosi Jánosné Fogarasi Anna Schmid Czég és bárdosi János e. igény kereset i. Solyom Károly Sipos Lajos e. birt. háb. i., ugyanannak ugyan az e. ugyanaz i. Bucher Miksa Holmberg József e. 284 frt és 200 frt i., Farnuza Axinia, a kir. kincstár és Kozma Juon e. igénykereset i., Nagy Károly Nagy Lajos e. 160 frt i., Pazsint József, Szabó József, e. 10 frt i., Pencza Mákave, Oltyán Tudosia e. birt. háb. e. Ordesich Márton, Dera Stefán e. birt. háb. e., Bretz János, Hán József e. 50 frt i., Lapadát Ilia. Sztánka, Mihály e. 12 frt 53 kr i., Lapadát Ilia, Bárb Gitzá e. 11 frt 40 kr i., Hermann Johann, Franz Mihály e. 100 i., Reichenstádtter Gyula, Kiss Sándor e. 28 frt 60 kr i., Fleissig Izrael, Simeon Gavrilla e. birt. háb. i., Gavrilla Éva Esko, Nicolae és Jordaihe Stoikieza e. birt. háb. i., Sáfta Juon Bika, Petru Juon Bika e. 5 1/2 köből gabona 30 frt i., Tóth István, László Ignác e. birt. háb. i., Fülephobus, Kosztán Lázár s tár. e. 96 frt i., Mnyere Mitruj Mnyere Ilia e. birthb. i., Sámson ábrahám, Pap Juon ellen, 112 frt 30 kr i.

Pipos Péter k. t. r. bíró által.

Petri Sámuel örökössei Bertel Ferencz e. 45 frt i., Csiki Lázár és fia Lázár Antal és neje Kafta Tegla e. 210 frt, 75 kr. i., Dobrosta Ilia Cseh Dénes s társ. e.

148 frt 30 kr. i., Salamon Petru Popa Gyorgye e. kártért i., Márta Dávid Flora Oprea Stefán e. egy szerződés megsemmisítése i., Many Pachomius Mány Gábor e. atyai örökrész kiadása i., br. Brukenthal Armin és társ. kir. kincstár e. 1613 frt 94 kr. i.,

Petri Ádám k. t. r. b. által.

Szathmári Zsuzsánna, Szathmári Rosalia s társ. e. végrendelet érvényesítése i., Dózsa Sándorné és társ. özv. Albert Györgyné e. végrendl. érvénytelenítése i., Pask Kozma és társ. Kovrig Mihaila e. szerződés érvénytelenítése i., Gála István, Izsák Leopold e. biztosítás iránt., Bénis Josef, Engländer Izsák s társ. e. 150 drb. zsák v. értéke i., György, Duma Stefán e. som viszh. i., Marosán Juon, Moldován Stefán e. szolgl. bér. hátr. i., Pásztohi Dénes Ruisán György e. haszonb. szerződ. megszüntetése i.,

Bécsi tőzsdei árkelet

(junius 4.)

5% metallique	67.90
5% nemz. államkölesön	72.25
1860. államkötvény	100.25
Bankrészvény	960.—
Hitelrészvény	269.—
London	100.—
Ezüst	109.75
Arany	—.—
Napoleon arany	8.82
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	77.—
" " " temesi	73.50
" " " erdélyi	73.—
" " " horvát-slavon	00.—

Felelős szerkesztő DOBOLYI SÁNDOR

HIRDETME NYEK.

(10) 27-52

Galéne-befecskendezés.

Gyógyít fájdalom nélkül 3 nap alatt minden húgycső-kifolyást, úgy most keletkezőt, valamint kifejejtett és egészen idültet.

Központi főraktár az osztrák-magyar birodalom számára:

Maager Vilmos, Bécs,

Bäckerstrasse 12. szám

Ára használati utasítással: 3 frt 70 kr. Pesten TÖRÖK JÓZSEF gyógyszerésznél

Sz. 7866. 1873.

(68)

1-1

polg.

Árverezési hirdetmény.

A maros-vásárhelyi kir. törvényszék által ezenel közhirre tetetik miszerint néhai Pungur Beniamin hagyatékához tartozó itten Maros-Vásárhelyt a nagy-szt-király-utcában 115. ház szám alatti 2000 o. é. frtra becsült épületes teleknek örökössei kérése folytán elárverezése elrendeltetett, s árverezési határnapul a helyszínére 1873. július hó 8-ka d. e. 9 óra tüzetik ki.

Melyre a venni szándékozók azon megjegyzéssel idéztetnek meg, hogy a kikiáltási ár 2000 frt, hogy a venni szándékozó köteles 10% bánatpénzt letenni, s hogy átvételár fele azonnal fizetendő, más fele pedig 30 nap alatt az árverezés napjától számítva.

Egyszersmind felszólíttatnak mindazok, kiknek Pungur Beniamin ellen követelésük van, hogy ezt 15 nap alatt ezen kir. törvényszékhez jelentsék be.

A maros-vásárhelyi kir. törvényszéknek 1873. május 28-án tartott üléséből.

Damokos,
kir. törvényszéki elnök.
Boeskor Mihály.

(17)

Legujabb törvénykezési munkák.

Kaphatók Witich J. könyvkereskedésében Maros-Vásárhelyt.

Adótörvények és szabályok gyűjteménye.

községek s különösen jegyzők számára
irta: Till Antal ára 1 frt 20 kr.

A Telekkönyvi Rendtartás.

és az erre vonatkozó törvények és rendeletek magyarázata tekintettel Erdélyre
irta: Zilinszky Imre Ara 2 frt 40 kr.

Az új szolgabírói hivatal.

kézikönyve

megyei tisztviselők, ügyvédek, jegyzők, és községi előljárók használatára. Ara 2 frt,

Birtokrendezési eljárás

az ország erdélyi részében ára 40 kr,
Kolozsmegye-gyalui egyesbirája által

a községi előljáróságok részére kiadott

UTASÍTÁS

községi bíróságokhoz utasított ügyek tárgyalása és kezelése tárgyában.

mintákkal,

Ára 20 kr. — Postánküldve 26 kr.

Törvényczikk a községek rendezéséről

Ára 40 kr.

1873-ik évi országgyűlési törv. czikkek 1-ső füzet 50 kr.

Magyarország és Erdély bírósági szerkezete és helyközségeinek legujabb bírósági felosztása, ára 1 frt 20 kr.

Függelék a köztörvényhatóságok, községek és az első folyamodású bíróságok rendezésére vonatkozó törvények és k. ministeri rendeletek gyűjteménye. Egybeillesztette Szeniczey Gusztáv, ára 70 kr.

16 *

Az új bélyeg és illetéki törvény, a miniszteri utasításokkal, ára 40 kr.

1872-ik Törvények gyűjteménye. Hivatalos 8-adrét kiadás 1 frt 20 kr, zsebkadás 1 frt 20 kr.

1872-iki Rendeletek tára. Hivatalos kiadás, Hatodik folyam. Előfizetési ára 50 ívnek Pesten 3 frt. Postán bérmentve 3 frt 80 kr.

A bélyeg- és illetéktörvények és szabályok. A legujabb időkig kiegészített hivatalos kiadás. Ára 2 frt. Kötve 2 frt 80 kr.

Törvény és községek rendezéséről. Magyarázó jegyzetekkel. Nyolczadrét-kiadás. Ara 1 példánynak 40 kr.

Telekkönyvi oktató.

Irtá Ürmösy Boldizsár Ferencz.

2-ik javított kiadás. Ara 80 kr.

Községi Kalauz

vezérkönyv község- és körjegyzők, községbírák, előljárók, s képviselők használatára.

Számos jegyzetekkel és gyakorlati irománypéldákkal, 2-ik a legujabb rendeletekkel bővített kiadás. Irtá: Tóth Lajos. Ara 4 frt.

Magyar Önügyvéd,

gyakorlati tanácsadó és utmutató a polgári életben előforduló jogügyletek elintézésére, jogügyleteken tárgyazó okiratok és beadványok magyar és német szüvegű iromány példával ellátva, minden osztálybeliek használatára. Ara 2 frt 40 kr.

Irtá. Tóth Lajos.

Községi közigazgatás vagyongazdálkodás és számadások kézikönyve.

Irtá: Till Antal.

2-ik javított kiadás.

Ára 2 frt 50 kr.

A m. k. belügyminisztértől, a jegyzői szigorlatra készülőknek ajánlva.